

Sygn. akt I C 2006/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Sylwia Pordzik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lipca 2015 roku w G.

sprawy z powództwa **K. H.**

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki K. H. kwotę 3.712,10zł (trzy tysiące siedemset dwanaście złotych dziesięć groszy) z każdorazowymi ustawowymi odsetkami od dnia 19 sierpnia 2014 roku oraz kwotę 1.294,08 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt cztery złote osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
2. oddala powództwo w pozostałej części.

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt **I C 2006/14**

UZASADNIENIE

Dnia 6 października 2014 r. powódka K. H., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wystąpiła z pozwem o zasądzenie od pozwanej – (...) Spółka Akcyjna w W., kwoty 3.715 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty tytułem dopłaty do należnego powódce odszkodowania za szkody powstałe w pojeździe marki H. (...) o nr rej. (...), na skutek zdarzenia z dnia 25 kwietnia 2014 r. Nadto, powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie powódki wskazano, że w dniu 25 kwietnia 2014 r. doszło do zdarzenia w skutek którego uszkodzeniu uległ należący do powódki samochód marki H. (...) 07, o numerze rejestracyjnym (...). Pozwana spółka uznała swoją odpowiedzialność za przedmiotową szkodę oraz przedstawiła kosztorys naprawy pojazdu, w którym koszt naprawy uszkodzeń został oszacowany na kwotę 566,70 zł brutto. Taka kwota została przekazana na rachunek bankowy powódki. Powódka nie zgadza się ze sporządzoną przez pozwaną wyceną naprawy pojazdu, podnosząc, że kwota przyznanego odszkodowania jest zaniżona, nie uwzględnia bowiem faktycznych kosztów naprawy. Z opinii przygotowanej na zlecenie powódki przez rzeczoznawcę certyfikowanego wynika, że koszt naprawy pojazdu wynosi w przybliżeniu 3.911,89 zł. Wskazana suma to koszt naprawy w nieautoryzowanym serwisie, gwarantującym jednak odpowiednią jakość wykonania naprawy. Nadto, wskazano, że kosztorys pozwanej nie uwzględnia wymiany zderzaka przedniego i kraty wlotu powietrza, podczas gdy z kosztorysu i dokumentacji fotograficznej przygotowanej na zlecenie powódki wynika, że elementy te uległy uszkodzeniu w wyniku zdarzenia i podlegają wymianie. Co więcej, w swoim kosztorysie pozwana przyjęła cenę zderzaka przedniego skorygowaną do poziomu części alternatywnej przyjmując

kwotę 94 zł. Zdaniem powódki, jeżeli uszkodzeniu uległy części oryginalne, to koszt naprawy powinien uwzględniać zastosowanie oryginalnych części. Zaniżona została również stawka roboczogodziny, określona przez pozwaną na 60 zł, podczas gdy w sporządzonym przez rzeczoznawcę kosztorysie przyjęto średnią stawkę za 1 roboczogodzinę dla województwa (...) w wysokości 101/105 zł. Za prywatny kosztorys powódka zapłaciła 369,37 zł.

W odpowiedzi na pozew z dnia 5 listopada 2014 r. pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie roszczeń powódki, a także obciążenie jej kosztami postępowania według norm przepisanych, w tym z tytułu zastępstwa procesowego. Wskazano, że pozwana sporządziła koszt naprawy we własnym zakresie, ponieważ powódka nie przedstawiła jej faktur za naprawę. Kosztorys uwzględnia fakt, że pojazd był w znacznym stopniu wyeksploatowany ponieważ został wyprodukowany w 2009 r. i miał prawie 162 tys. km przebiegu. Podniesiono, że rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 2009 r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze samochodowym spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję i Rozporządzenia Komisji Unii Europejskiej nr 1400/2002 w sprawie zastosowania art. 82 ust. 3 Traktatu do kategorii umów wertykalnych oraz uzgodnionych praktyk w sektorze motoryzacyjnym reguluje stosowanie przez zakłady ubezpieczeń części zamiennych. Ich zastosowanie gwarantuje pełne przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Podkreślono, że powódka została poinformowana o możliwości wypłaty zwiększonego odszkodowania po przedstawieniu faktur za wykonaną naprawę, czego jednak nie uczyniono. W odniesieniu do kosztorysu rzeczoznawcy wytknięto, że zawiera zawyżoną stawkę za roboczogodzinę, nie uwzględnił stopnia zużycia pojazdu oraz pominął możliwość dokonania naprawy przy użyciu „części oryginalnych klasy Q”, które są produkowane przez tego samego producenta, z tych samych materiałów, według tej samej technologii co części oryginalne klasy „O”. Nie są jedynie opatrzone logiem producenta. Zakwestionowano także zasadność wymiany przedniego zderzaka oraz kratki wlotu powietrza, ponieważ części tych nie było w ocenie sporządzonej przez pozwanego.

Na rozprawie w dniu 28 listopada 2014 r. pełnomocnik powódki podtrzymał wnioski i żądania pozwu. W piśmie z 5 grudnia 2014 r. wskazano, że pojazd został naprawiony tylko w zakresie, który umożliwia poruszanie się nim, lecz naprawa ta nie przywróciła stanu przed zdarzenia. Faktura za tę naprawę zostanie wystawiona dopiero po przeprowadzeniu naprawy właściwej, gdy powódka otrzyma odszkodowanie, które taką naprawę umożliwi. Na chwilę obecną nie ma środków pieniężnych na dokonanie pełnowartościowej naprawy, a naprawa w zakresie umożliwiających używanie pojazdu była konieczna z uwagi na potrzebę dowożenia powódki do placówek medycznych, gdyż jest osobą chorą.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25 kwietnia 2014 r. doszło do zdarzenia, w skutek którego uszkodzeniu uległ należący do powódki samochód marki H. (...) o nr rej. (...).

/okoliczności bezsporne/

Pozwana – (...) Spółka Akcyjna w W., uznając swoją odpowiedzialność za szkodę, wypłaciła powódce odszkodowanie, wyceniając naprawę pojazdu na kwotę 566,70 zł brutto. Wskazana kwota została wypłacona powódce.

/okoliczność bezsporna/

W kosztorysie pozwanej przyjęto, że cena części zamiennej dla dolnej części zderzaka pojazdu to koszt 94 zł netto. Stawkę za roboczogodzinę blacharza oraz lakiernika określono na 60 zł netto, a koszt materiału lakierniczego wyceniono na kwotę 174,73 zł netto. Łączny koszt naprawy brutto wyliczono na 566,70 zł. Pozwana przyjęła do wymiany część zamienną nieoryginalną jakości „P” i ograniczyła wymianę zderzaka tylko do części dolnej.

Dowód: kosztorys pozwanej – k. 8-9.

W kosztorysie przedstawionym przez powódkę koszt naprawy pojazdu został ustalony przez rzeczoznawcę na kwotę 3.911,89 zł brutto.

Dowód: kalkulacja naprawy z 29 lipca 2014 r. dokonana przez rzeczoznawcę M. S. wraz z dokumentacją fotograficzną – k. 10-17.

Pismem z dnia 4 sierpnia 2014 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty na jej rzecz łącznej kwoty 3.714,56 zł, z tytułu odszkodowania (3.911,89 zł) oraz sporządzenia kalkulacji naprawy (369,37 zł), a to w terminie do dnia 18 sierpnia 2014 r. Kwota została pomniejszona o wypłacone powódce odszkodowanie.

Dowód: wezwanie do zapłaty z 4 sierpnia 2014 r. – k. 18-19.

W piśmie z 21 sierpnia 2014 r. pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania w żądanej przez powódkę wysokości.

Dowód: pismo z 21 sierpnia 2014 r. – k. 20-21.

Wartość szkody w samochodzie H. o nr rej. (...) wynosi 3 909,43 zł brutto. Koszt naprawy pojazdu ustalono z uwzględnieniem cen części oryginalnych producenta, przy użyciu technologii producent, a także przy przyjęciu średnich stawek za roboczogodzinę w regionie. Uwzględniono przy tym wymianę części dolnej (870 zł netto) oraz górnej (1360 zł netto) zderzaka przedniego, mocowania tego zderzaka (105 zł netto), a także kraty wlotu powietrza (585 zł netto). Stawkę za roboczogodzinę ustalono na poziomie 100 zł, przyjmując, że łączny czas naprawy pojazdu to dwie roboczogodziny.

Zakres uszkodzeń pojazdu przedstawionych przez powódkę ma związek przyczynowy ze zdarzeniem, a zużycie samochodu nie ma wpływu na ustalenie kosztu wymiany zderzaka i ceny części zamiennych.

Dowód: opinia biegłego ds. techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego – k. 44-55.

Naprawa pojazdu z użyciem części zamiennych w jakości „Q” nie jest możliwa, gdyż niezbędne do naprawy elementy nie są dostępne w tej jakości.

Dowód: opinia biegłego ds. techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego – k. 44-55.

Do dnia zamknięcia przewodu sądowego pozwana nie dokonała na rzecz powódki żadnej wpłaty z tytułu dochodzonego roszczenia.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w części w oparciu o okoliczności bezsporne, natomiast w pozostałym zakresie Sąd oparł się na dowodach ze wskazanych dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności. Ponadto, dokumenty te nie wzbudziły wątpliwości w tym zakresie, dlatego też Sąd przyznał im moc dowodu w sprawie.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd oparł się na sporządzonej w toku postępowania opinii biegłego sądowego M. R., uznając ją za rzetelną oraz miarodajną. Opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Również w ocenie Sadu, wnioski opinii były jasne, kompletne i w pełni wyjaśniające sporne kwestie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Między stronami nie było sporne zaistnienie zdarzenia z dnia 25 kwietnia 2014 r., w skutek którego doszło do uszkodzenia pojazdu marki H. o nr rej. (...), ani podstawy odpowiedzialności pozwanej za powstałą szkodę. Sporna pozostawała natomiast wysokość należnego powódce odszkodowania i zasadność pokrycia przez pozwaną kosztów wykonania przez K. H. prywatnego kosztorysu.

Na wstępie wyjaśnić trzeba, że podstawą odpowiedzialności pozwanej jest art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124, poz. 1152), który stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są

obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Z art. 822 § 1 k.c. wynika z kolei jednoznacznie, iż co do zasady zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność w takim samym zakresie jak sprawca szkody.

Pozwana w toku postępowania konsekwentnie podnosiła, że zastąpienie dolnej części zderzaka przedniego częścią zamienną gwarantuje pełne przywrócenie samochodu do stanu sprzed szkody. Kwestionując potrzebę dokonania naprawy przy użyciu części oryginalnych, wskazywała, że części zamienne klasy „Q” nie odbiegają jakością od oryginalnych części, są produkowane przez tego samego producenta, z tych samych materiałów i według tej samej technologii, a ich niższa cena wynika jedynie z braku logo producenta na części.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego ustalono, że nie ma na rynku części zamiennych klasy „Q” potrzebnych do naprawy pojazdu powódki. Zamiennik uwzględniony w kosztorysie pozwanej należy natomiast do klasy nieoryginalnej „P”. Nie można mu zatem przypisywać cech, na które powołuje się pozwana, wyraźnie przy tym zaznaczając, że dotyczą one części alternatywnych klasy „Q”. Skoro brak zamienników o jakości nieodbiegającej od części oryginalnych, odszkodowanie powinno uwzględniać ceny części oryginalnych. Tylko w ten sposób samochód zostanie przywrócony do stanu sprzed wypadku.

Sąd nie podzielił również poglądu pozwanej o zakresie uszkodzeń pojazdu powódki powstałych w wyniku zdarzenia z 25 kwietnia 2014 r. Z dokumentacji fotograficznej wynika, że potrzebna jest wymiana zarówno części dolnej przedniego zderzaka, jak i części górnej. Uszkodzeniu uległa także kratka wlotu powietrza, która wymaga wymiany. W przekonaniu Sądu wszystkie wskazane uszkodzenia powstały w wyniku zdarzenia z dnia 25 kwietnia 2014 r. Pozwana nie podała żadnych argumentów, które miałyby przeczyć twierdzeniom powódki, powołała się jedynie na wykonane przez jej pracownika oględziny pojazdu. Powódka z kolei przedstawiła zdjęcia, na których uszkodzenia te są widoczne, ponadto zostały one dostrzeżone również przez biegłego rzeczoznawcę. Sam charakter tych uszkodzeń wskazuje, że powstały one w wyniku tego samego zdarzenia. Roszczenie powódki należało uznać zatem za zasadne.

Z opinii biegłego wynika, że koszt naprawy pojazdu wynosi 3.909,43 zł brutto. Mając na uwadze doświadczenie zawodowe biegłego, a także spójność i rzetelność przygotowanej opinii, Sąd uznał, że wskazana kwota odpowiada wartości szkody poniesionej przed powódkę w związku z uszkodzeniem pojazdu.

Kwotę 3.909,43 zł pomniejszono o wypłacone już na rzecz powódki odszkodowanie (566,70 zł). Na sumę dochodzoną przez powódkę składa się również koszt sporządzonego na własny rachunek kosztorysu (369,37 zł). Sąd uznał, że K. H. nie powinna ponosić ujemnych następstw nierzetelnego zachowania pozwanej, dlatego dodatkowe wydatki poniesione przez powódkę, powstałe na skutek zaniżenia kwoty należnego odszkodowania pozwana jest zobowiązana zwrócić powódce. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.712,10 zł, na która składa się koszt naprawy wskazany przez biegłego pomniejszony o wypłacone już powódce odszkodowanie (3.909,43 zł - 566,70 zł = 3.342,73 zł), z doliczeniem kosztu sporządzenia prywatnej wyceny (3.345,63 zł + 369,37 zł = 3.712,10 zł). Sąd oddalił powództwo w pozostałej części, tj. ponad kwotę 3.712,10 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zdanie drugie, zasądzając od pozwanej na rzecz powódki zwrot wszystkich kosztów. Ponieważ powódka uległa tylko co do nieznacznej części swojego żądania sąd uznał, że stosunkowe rozdzielenie kosztów nie jest zasadne. Na poniesione przez powódkę koszty procesu, w wysokości 1.294,08 zł, składały się: opłata stosunkowa od pozwu w kwocie 186 zł, zaliczka wpłacona przez powoda na poczet wynagrodzenia dla biegłego w kwocie 491,08 zł, która nie została zwrócona, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 600 zł ustalone zgodnie z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, oraz opłata skarbową w kwocie 17 zł od pełnomocnictwa procesowego.

SSR Grzegorz Korfanty